

St-lce jest potud dáti za pravdu, že dle § 22 zák. o záv. výborech není třeba souhlasu rozhodčí komise, byl-li člen záv. výboru propuštěn z důvodů, které opravňují zaměstnavatele k okamžitému propuštění zaměstnance dle § 82 ž. ř. Avšak st-lka v řízení správním nikdy netvrdila, že chování členů záv. výboru, pro které chtěla je z práce propustiti, zakládá důvod propuštění § 82 živn. ř. kvalifikovaný, nýbrž sama se o souhlas k propuštění u rozhodčí komise dle § 22 zák. o záv. výb. ucházela. Žal. komise neměla tedy příčiny zabývatí se otázkou, zda důvod propuštění je dle § 82 živ. ř. kvalifikován. Za této situace nemůže st-lka teprve v řízení před uss-em s úspěchem namítati (§§ 5 a 6 zák. o ss), že tu byl moment skutkový, který dle mínění st-lky v daném případě vylučoval příslušnost rozhodčí komise k rozhodnutí o souhlasu k propuštění členů záv. výboru.

Bylo tedy tuto námitku stížnosti zamítnouti jako bezdůvodnou.

ad 2. St-lka cítí se býti dotčena ve svých právech tím, že rozhodčí komise zbavila f u n k c e předsedu záv. výboru, aniž byl st-lkou takovýto návrh podán.

Soud uváživ, že st-lka má zákonem chráněný zájem na tom, aby složení záv. výboru odpovídalo zákonu (§§ 19, 21 lit. c) a 26 odst. 1 zák. o záv. výb.), zkoumal tento výrok po stránce věcné a našel stížnost její v tomto bodě důvodnou.

Dle § 26. zák. o záv. výborech bylo řízení před rozhodčí komisí upraveno vl. nařízením z 29. prosince 1921 č. 2 Sb. z r. 1922. Nař. toto ve svém § 35, odst. 2 stanoví, že, pokud není nic jiného stanoveno, platí pro veškerá jednání před rozhodčí komisí předpisy civ. řádu soud. o jednání před soudy okresními.

Dle těchto předpisů (§ 431 c. ř. s.) má i před soudy okresními šetřeno býti ustanovení §§ 226, 404 a 405 c. ř. s. platných pro soudy sborové, dle nichž musí žalobní nárok určité býti vytčen, a soud nesmí straně přiznati něco, co navrženo nebylo.

Tato přísná zásada projednací platí tedy i pro řízení před rozhodčí komisí.

Rozhodčí komise však v daném případě zásady té nedbala a zbavila předsedu závodního výboru jeho funkce, ačkoliv v tomto směru nebyl učiněn žádný návrh v řízení před ní provedeným.

Rozhodla tedy komise v tomto bodě ultra petitum stran i bylo proto rozhodnutí její v této části zrušiti jako vadné dle § 6 zák. o ss.

Č. 3266.

P o z e m k o v á r e f o r m a: Vlastník zabrané půdy má právo volby pozemků podle § 11 zák., avšak jen potud, pokud splnění tohoto práva není nemožným s hlediska provádění pozemkové reformy.

(Nález ze dne 20. února 1924 č. 17.323/23).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 3076 adm. a jiné.

V ě c: Řád O. O. Piaristů v Praze proti státnímu pozemkovému úřadu o propuštění půdy ze záboru.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Usnesením zem. soudu civ. v Praze z 23. září 1922 bylo k žádosti obvodové úřadovny stpú-u a podle plánu daného v U. dne 19. června 1922 nařízeno, aby ve vložce desk zemských č. — o statcích P. a St. na listu A-II bylo poznamenáno odepsání dílce pozemkové parcely č. kat. 203/1, louky, v St. ve výměře 10 a 42 m², označeného na cit. plánu čís. kat. 203/3 a písmenami »a b c d a« a uvedeného v prozatímní přidělové listině, vydané obvodovou úřadovnou ze 6. září 1922, z důvodu převzetí a přidělení tohoto dílce podle předpisů zák. ze 17. února 1922 č. 77 Sb. a aby o tom byl zpraven »vlastník zabraného majetku pozemkového řád O. O. Piaristů v Praze« s vyzváním, aby u okr. soudu v Ř. do 14 dnů ode dne doručení písemně neb do protokolu se vyjádřil, zda na onen dílec parcely uplatňuje své právo podle § 11 zák., jinak by se mělo za to, že souhlasí se zamýšleným převzetím.

Když byla žádost z 18. října 1922, již provincialát řádu O. O. Piaristů uplatnil u okr. soudu v Ř. nárok řádu po rozumu § 11 zák. zák. na propuštění celé parcely čís. kat. 203/1 ve St., k vyzvání stpú-u z 20. prosince 1922 podáním ze 4. ledna 1923 doplněna a vykonána místní šetření dne 8. února 1923, při němž bylo provinciálem řádu přidělci Františku N. nabízeno jiné stavební místo od parcely č. kat. 192, les, kteráž nabídka byla ve vyjádření z 19. dubna 1923 učiněném k vyzvání stpú-u z 11. dubna 1923 opakována — zamítl stpú rozhodnutím z 3. května 1923 nárok dle § 11 zák. z 16. dubna 1919 č. 215 Sb., jež uplatnil řád O. O. Piaristů v Praze na parcelu č. kat. 203/3 resp. na celou parcelu č. kat. 203/1 v St.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost podaná pro vadnost řízení a nezákonnost, o níž uvážil nss takto: — — —

Žal. úřad opřel svoje zamítavé stanovisko o předpis § 5 zák. z 8. dubna 1920 č. 329 Sb. ve znění zák. z 13. července 1922 č. 220 Sb., tvrdě, že dílec parcely č. kat. 203/1 v St., o nějž jde, není pro hospodaření na dvoře st-ckém nepostradatelným, resp. že odnětím pouhých 10 a 42 m² z tohoto role nebude hospodaření na ostatním zabraném majetku nad potřebu ztíženo, což zevrubněji rozvádí.

St-I uplatňuje naproti tomu, že ustanovení § 11 zák. zák., podle něhož osoby, jichž majetek byl zabrán, mají právo, aby jim byla z majetku jim zabraného přidělena majetnost nepřesahující výměry uvedené v § 2 téhož zák., pokud možno dle jejich volby, zůstalo ve své podstatě nedotčeno zákonnými předpisy, jichž se žal. úřad dovolává a že by tedy byl mohl žal. úřad nárok podle § 11 zák. zák. vznesený zamítnouti jen tehdy, kdyby byl konaným šetřením zjistil, že kromě parcely č. kat. 203/1 v St. se žádná jiná zabraná parcela v místě k účelům stavebním nehodí.

Nss zabýval se otázkou práva volby vlastníka zabrané půdy dle § 11 zák. zák. již několikrát a hájí důsledně stanovisko, že vlastníku nelze právní nárok na volbu pozemků dle tohoto předpisu upírati. Dle názoru soudu není právo to ovšem absolutní, nýbrž obsah jeho jde až do mezí »možnosti«; přestávalo by tedy tam, kde splnění práva toho jeví se nemožným s hlediska provádění pozemkové reformy. Zákon chtěl v předpisu tom dle názoru nss čeliti tomu,

aby vlastník vykonáváje volbu nepoložil provádění pozemkové reformy v cestu překážky, dosud neexistující, jež by uskutečnění zákona zne-možnily neb aspoň neodůvodněně a značně ztížily.

Na těchto zásadách trvá nss i dnes a odvolává se podle § 44 jedna-ciho řádu na odůvodnění jich podané již v nál. Boh. 3076 adm.

V případě, o nějž tu jde, žal. úřad se vůbec nezabýval zkoumáním otázky, jaký vliv by mělo propuštění sporného dílce ze záboru na pro-vádění pozemkové reformy a nepřihlédl zejména ani k námitce st-lově při komisionelním řízení dne 8. února 1923 přednesené, že přidělec František N. má možnost stavěti na jiném způsobitelném místě, které mu řád nabízí z jiného zabraného pozemku, ač námitka ta zřejmě měla za účel dovoditi, že není nemožno respektovati st-lovo právo volby po-zemku č. kat. 203/1 v St.

Ohledy, které vzal úřad v úvahu, jsou dle dovolaných jím předpisů zákonných toliko částí celého souboru okolností, k nimž stpů musí při-hlížeti, rozhoduje-li o právu volby vlastníka, pro něž však vždy roz-hodným bude zásadní hledisko vyslovené v § 11 zák. záb., jak bylo vyloženo v cit. již nálezu.

Vycházejí zřejmě z odchylného právního názoru, porušil žal. úřad právě zmíněný předpis, a bylo proto rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 3267.

O b e c n í d á v k a z n á j e m n é h o: Je »Spolek nájemníků« legi-timován ke stížnosti na nss ve věci vypsání obecní dávky z nájem-ného?

(Nález ze dne 20. února 1924 č. 2507).

V ě c: Dr. Max B. a »Spolek nájemníků pro Moravskou Ostravu a okolí« v Moravské Ostravě proti moravskému zemskému výboru o obecní dávku z nájemného.

V ý r o k: Stížnosti Spolku nájemníků pro Morav-skou Ostravu a okolí odmítají se jako nepřípustné. Ke stížnosti Dra Maxe B. zrušuje se rozhodnutí tý-kající se dávek z nájemného za leta 1922—1926 pro ne-zákonnost; stížnost Dra Maxe B., týkající se dávky za rok 1921, odmítá se jako nepřípustná.

D ů v o d y: Správní komise města Mor. Ostravy usnesela se 11. dubna 1921 požádati za povolení k vybírání zvýšené dávky z nájemného pro rok 1921. Do tohoto usnesení v předepsané lhůtě nebylo podáno žádných námitek a zv moravský odeslal usnesení po rozumu § 35, odst. 3. zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. prostřednictvím zsp-é vládě. Vláda usnesením z 25. listopadu 1921 povolila dávku v žádané výši pro rok 1921 vybírati. Usnesení toto došlo dne 2. ledna 1922 zem. výboru a ten uvědomil o něm správní komisi města Mor. Ostravy. Po té správní komise města Mor. Ostravy

a) usnesla se v plenární schůzi ze 14. února 1922 vybírati po čí-najíc dnem 1. ledna 1922 až do konce 1926 zvýšenou